
Lubomin, st. 7, gm. Boniewo, woj. włocławskie, AZP 52-45/158

Informator Archeologiczny : badania 32, 183-184

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w ARCHE - Badania i Nadzory Archeologiczne, PSOZ o/Lublin.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Archeologii Polski Środkowo-Wschodniej”, t. IV. Badania nie będą kontynuowane.

LUBLIN-CZWARTEK, ul. Szkolna i Krzywa, gm. *loco*, woj. lubelskie

- osada wczesnośredniowieczna (VIII-X wiek)
- ślady osadnictwa z XII-XIII w.

Nadzory archeologiczne nad wykopami telekomunikacyjnymi, przeprowadzone w czerwcu i sierpniu przez mgr. Andrzeja Hunicza (PP Pracownia Konserwacji Zabytków O/Lublin). Finansowała Netia Telekom S.A.

Szczególne uwagę zwrócono na wykopy telekomunikacyjne o długości 300 mb.

Badania potwierdziły, że na płaskowzgórzu nie było większych deniwelacji terenowych, co zdaje się poświadczać brak dzieł obronnych w postaci wału lub fosy. W większości wykopów nie wydzielono warstw ani też nie znaleziono materiału zabytkowego z okresu wczesnego i późnego średniowiecza, co zdaje się poświadczać ograniczony zasięg dawnej osady do południowo-wschodniego cypla wzgórza. Warstwy nasypowe i glebę rodzimą zadokumentowano na dużej przestrzeni, co pozwala określić północną granicę wczesnośredniowiecznej osady. W wykopie pod studnię kablową 826 znaleziono kości ludzkie. Pochówek ten można wiązać z północnym skrajem odkrytego wcześniej cmentarza usytuowanego wzdłuż wschodniej skarpy.

Materiały przechowywane są w Muzeum Historii Miasta Lublina, oddziale Muzeum Lubelskiego, dokumentacja u Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Lublinie.

LUBOMIN, st. 7, gm. Boniewo, woj. wrocławskie, AZP 52-45/158

- osada kultury pucharów lejkowatych (neolit)
- osada kultury przeworskiej (młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich)
- cmentarzisko wczesnośredniowieczne (X-XII w.)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w lipcu i sierpniu, przez mgr. Andrzeja Andrzejewskiego, dr Aldonę Andrzejewską, mgr. Arkadiusza Horonziaka, mgr Ewę Poturalską (Instytut Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego, PSOZ oddział we Wrocławiu, Pracownia Archeologiczno Konserwatorska). Finansowane przez PSOZ. Pierwszy sezon badań. Przebadano powierzchnię 562 m².

Cmentarzisko, określone jako stanowisko nr 7, zostało odkryte w roku 1997 w trakcie nadzorów archeologicznych, prowadzonych nad pracami ziemnymi związanymi z budową sieci melioracyjnej. Odkryto wtedy 4 groby szkieletowe.

W roku 1998 przebadano 8 wykopów sondażowych o łącznej powierzchni 562,5 m². W wykopach II, IV i VI, położonych w północnej partii objętego badaniami obszaru nie natrafiono na ślady jam grobowych ani na żadne inne obiekty. Pod warstwą próchnicy ornej zalegał calec - piasek i glina.

W pozostałych jednostkach badawczych natrafiono na liczne obiekty. Natomiast już w warstwie ornej zalegały rozdrobnione kości ludzkie, co świadczy o znacznym stopniu zniszczenia stanowiska.

Zniszczenia nastąpiło już w okresie użytkowania cmentarza oraz w ciągu ostatnich dziesięcioleci. W obrębie wykopów I, III i V odsłonięto wschodni skraj cmentarzyska. Jego centralna partia rozciąga się na zachód od badanego wymienionymi wykopami terenu, czyli w miejscu przebiegu gruntowej drogi i na zachód od niej, na terenie sadu p. Wypijewskiego. Południowy skraj nekropoli określa brak grobów w części południowej wykopu VII. Pochówki „wystąpiły” od połowy długości tej jednostki badawczej do profilu północnego. Na odcinku tym zarejestrowano dwa rzędy grobów, ułożonych po osi północ-południe.

Zmarli w grobach układani byli na linii wschód-zachód. Obserwowano pewną prawidłowość,

charakterystyczną dla cmentarzysk „nieprzykościelnych”, a mianowicie składanie w grobach zmarłych kobiet i dzieci głowami głównie na zachód a mężczyzn na wschód. Szczątki ludzkie z grobów nienaruszonych to w 5 przypadkach szkielety kobiet, w 9 - mężczyzn i w 9 - dzieci. Natomiast z warstwy ornej eksplorowanej w obrębie jednostek badawczych (I, III i V) oraz jam odnotowanych w wykopach V i VIII wydobyto fragmenty kości kilkudziesięciu osobników. Pochodziły one ze zniszczonej wschodniej części nekropoli.

Wyposażenie grobowe zarejestrowano w 7 przypadkach, a w 2 zaleganie w zasypiskach jam ułamków naczyń glinianych. Jeden z tych pochówków (nr 5) prawdopodobnie datować można na okres neolitu i wiązać z ludnością kultury pucharów lejkowatych. Wśród przedmiotów znalezionych w grobach wczesnośredniowiecznych odnotowano: 1 grot oszczepu, 1 grot włóczni, 7 noży, 58 paciorków (1 srebrny z guzami, 1 srebrny owalny wieloboczny, 51 ze szkła, 3 z bursztynu i 2 z agatu), 8 kabłączków skroniowych wykonanych z drutu brązowego platerowanego srebrem, 2 monety srebrne, 1 krzemień-skałka i 1 hetka. Zabytki te, zarówno broń jak i ozdoby, wyznaczają ramy chronologiczne funkcjonowania cmentarzyska, które przypadają na przełom X i XI wieku po połowę XII w.

Wyniki tegorocznych badań pozwalają na następujące stwierdzenia:

Badane archeologicznie miejsce to wielokulturowe stanowisko, którego relikty zachowały się do naszych czasów w złym stanie.

Najstarsze obiekty to pozostałości osad kultury pucharów lejkowatych i kultury przeworskiej, koncentrujące się głównie w części wschodniej badanego obszaru.

Materiały przechowywane są w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Łódzkich Sprawozdaniach Archeologicznych”, t. V, s. 193-206.

Ze względu na utrzymujące się zagrożenie stanowiska pracami rolnymi, konieczne jest pełne jego przebadanie.

Łany Małe, st. 16, gm. Rudzice, woj. katowickie, AZP 95-42/43 - patrz: wczesna epoka żelaza

ŁAPCZYCA, st. 1, gm. Bochnia, woj. tarnowskie, AZP 104-60/86

- grodzisko wczesnośredniowieczne

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 1 do 24 sierpnia, przez dr. Jacka Poleskiego (Muzeum im. prof. S. Fischera w Bochni). Finansowane przez PSOZ. Piąty sezon badań. Przebadano powierzchnię 0,5 ara.

Grodzisko w Łapczycy, st. 1 było badane wykopaliskowo w latach 1965-67 i 1972 r. przez A. Jodłowskiego.

W roku 1998 wykop badawczy założony został na wale, w północno-zachodnim „narożniku” grodziska, w miejscu, gdzie w latach 90-tych została wykopana „ziemianka” mieszkalna, przez jednego z mieszkańców Łapczycy. Miała ona wymiary: 2,8-3,0 x 3,0-3,7 m i głębokości około 3,5 m. Ponieważ zagrażała ona turystom, postanowiono (przed jej zasypaniem) wykorzystać wykop do zadokumentowania nawarstwień stratygraficznych.

W obrębie samej „ziemianki” odczyszczono jej ściany, znacznie ją pogłębiono i zadokumentowano układ nawarstwień. Zasadniczy wykop badawczy został zlokalizowany bezpośrednio na zachód od „ziemianki” i miał wymiary 7,5 x 2,5 m. Eksplorację prowadzono metodą stratygraficzną, w obrębie poszczególnych jednostek, stanowiących nawarstwienia wału.

Ustalono, iż drewniano-ziemny wał grodziska w Łapczycy miał dwie fazy. Ich wstępne datowanie zostanie potwierdzone analizą dendrochronologiczną oraz analizą C¹⁴.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Sprawozdaniach Archeologicznych”.

Badania nie będą kontynuowane.